

PIIRAMINE

Sedamööda kuidas teadvus laieneb... ning käitatakse vastavalt päevade kulgemisele, koos kõigi intsidentidega, ei ole raske jõuda järelduseni, et sellisel moel tunnetada ja viia ellu igapäevast... saab igale inimolendile piiramisrõngaks.

Jah. Pressiuudistest tavatseme lugeda, või ka rohkem või vähem teada-tuntud lugudest, kuidas keegi See, keegi Too, on "piiramise ohvrid"...: piiratud majanduse poolt, soolised piirangud, piiratud tavade poolt, piiratud hirmudest, piiratud laenude pärast, piiratud puudulike realisatsioonide pärast...

Piiramine... kui hävitamise mehhanism, kui piinamise vahend!, kui kitsenduste tekitamise vahend... Kahtluseta on see olemas ning vastavalt teadvuse avardumisele ja ärkamisele, mis seda loob, võetakse seda kohustusena ning olend tunneb end piiratuna.

Järk järgult on loodud tohutu kontrolli ja kohtumõistmise tsiviliseeritud kultuur..., millel on lõppkokkuvõtteks piiravad faktorid ükskõik missuguse tegevuse... või vanuse... või religiooni suhtes ning seda ükskõik missugusel ajahetkel.

Ning mis on kõige enam murettekitav: isiklikud piirangud!... Jah: kui inimene endale ise piirangud seab, sest... ei saavuta seda, ei ole ära õppinud toda, pole saavutanud kolmandat...

Ta hakkab ennast piitsutama, hakkab ennast ise vigastama..., ise ennast karistama...*"Minu süü pärast, minu süü tõttu, minu suure süü tõttu..."*.

"Või siis... -olend kavandab- kas ta siis eirab täielikult kehtivat turvalisust –just nagu oleks meeltest ilmselge ära kustutatud-, või siis otsitakse mingi florett, nagu Athos, Porthos ja Aramis –musketärid-, iga üks võtab ette oma piirangud ja kaklema,! ja sõdima!".

Võitlusest saab loomulik elukeskkond. Kord ründavad ühed ja teised kaitsevad. Kord ollakse ründaja ja teine kord jällegi kaitsja.

Ja ongi piiramine loodud.

Ning –palve tähenduses-, see idee, mida tunnistame, sobib..., sest "peale" piiramise vältimise, ära hoidmise või võitluse nendega – mis on kõige sagedasem ja tavalisem- milline on ja mida saaks meie vaimne elu pakkuda struktuursele piirangule...?

Palve... muutub hädaabiks, sellest saab ressurss, see muutub vahendiks, referentsiks, see muutub essentsiks, sellest saab... teejuht!

Kõik need omadused tuleb inkorporeerida palvuslikul hetkel, kohe praegu!... Ning niiviisi hakkab piiramine, piirang võtma teistsugust tekstuuri. Niiviisi minu põgenemise- või võitluse positsioon hakkab kavandama ... teistsuguseid funktsioone.

Väärtus ja tähtsus, mis antakse piiramisele, on –palve tähenduse mõttes- üks kohese tegutsemise peatükk. **Ilma**, et me eiraks piiramist, märkame me, et see tuleneb teisest

inimesest..., samasugusest kui meie; või teistest inimestest; või institutsioonidest... ning on inimeseliku olemusega. Selle tulemusena ei ole see mitte tundmatu. Ei ole mingi jõud, võim, mis mind imestama paneks: mulle pandi piiranguid väiksena, mind piirati koolis, mind piirasid sõbrad, mulle seadsid piiranguid mu vanemad, mind piirati tööl, mulle pandi piiranguid...

On piisavalt kogemusi teadmaks, et piiramine, mida me praegu kontempleerime... on aastatepikkune kogemus! Võib-olla ei elatud seda just täpselt nii, ent me avastame seda praegu. Halleluuja! Sest kui see avastatakse, siis on võimalik seda ka lahustada, on võimalik..., et see lõpetab meie rõhumise, on võimalik, et ei piira meid enam; aga kui ei, siis inkorporeerime me selle kui loomuliku keskkonna.

Ei!... ei tekkinud elu selleks et sattuda piiranguisse. Ei, ei ole ma midagi enamat ületades mingi piiramise. Ma ei arenda enam oma tegevust hirmu ja piiramisega.

See, mis piirab, teeb seda... vajadusest väljendada oma väärtust, oma võimu, oma garantiisid. Ta isegi ta arvab –tihti!-, et kaitseb meid, et aitab meid...

Ning niiviisi, lugedes piiramise pärinemise “inimeselikuks”, ei mõista ma selle üle kohut, ei süüdistata, ei tekita selle üle eelhoiakuid; ei deklareeri seda “paheliseks”. **Ma tegutsen koos.** Olen valmis olema kannatlik. Minus kerkib esile püsivus. Ning vaimujõudu!... minu tegemistesse, minu kohustuste täitmisessse, minu pühendumisse, minu projektidesse...

Sest kindel on, et seda mööda kuidas iga inimolend identifitseerub oma essentsiga, oma kohalolekuga ja oma järjepidevusega!, piiramine jääb... väiksemaks. Piiramine muutub... pehmemaks. See ei ole enam... löök, vundament ja referents!

Ning tõstes palvuslikku intensiivsust..., põhinedes tundmisele, tunnetusele – samaaegselt palvetades samalajal- referentseeritud, keskendununa –vaikusele, sõnadele- Loomingu poole, Loova Müsteeriumi poole, selle “Eksistentsiaalse Määramatuse” poole..., kõik ujutatakse üle. Ta ei jäta tühikuid..., mis ei oleks... vooruslikud. Ta kõrvaldab ükskõiksuse, loiduse, draama, tragöödia, lootusetuse, kurbuse...

Hing!, hing!...

*Sina..., kes sa lähed, jäta mind
jäta mind kogu minu integreeritusega,
kuulama tõe kajasid.*

Tüüne kirgede müsteerium...

Magus õrn parfüüm, riivamata... rিপততত কংগতে জা কুজতলুপিলততে ভাভেলে...

Kõiges, uus!

Kõiges, tähenduseta, kuid... tunnetatav!

Vatitupsud... vatitupsud, võbelevad, hellitavad meie haavu.

**Vesi!... hääletult...selgítab ... kahtlusi.
Tuuleta õhk!..., mis lendleb meie rahutuse kohal ja rahustab seda.**

Akvarellid, värvid!... mis dekoreerivad meid...klounideks, miimideks missugusteks...

**Ai!... Iga värvi triip on üks õrnuse hellitus!
Rahuolevate, naudingulistena!... õpime.**

**Toonide tekstuurid... Ai!
Helid!..., mis mind ümbritsevad..., mis ei ängista,
mis sosistavad tõe kajasid..., kõditusi...**

**Lõputud valgused... vilguvad meile!
Näib laadana! Tundub mingi pidustusena!
Ei..., ei pimesta. Valgustavad.
Ning koos sellega avastavad meid... kujutlused.
Ja koos nendega näeme värvilistes valgustes,
seda, mida me tegelikult tunneme!;
seda, miks me tegelikult... saabusime.**

**Ai! Immutatud –immutatud!-... iga poor on immutatud
jumaliku mõju poolt: lõputute lillede nektar.
Immutatud!... kuni see meid läbibstab.
Jääme läbiimmutatuteks, nagu niiske pärgament sulatab kirja!...
Jääme paberiks, niiskeks..., et Igavik täidaks selle seiklustega!**

**Ai! Ei..., ei ole need oletused!,
On... olemised; tõelised positsioonid.**

**Luba ennast immutada, kalk nahk! Lükka kõrvale rauad!
Hakka higistama!...
Luba, et Loova Armastaja destillaat...
sulanduks sinu tekstuuridega!...
Hirmu ei ole!...
Oled tüüne õrnuse looder...**

*Jätka, ohverduses, mikstuuridega.
Ära kasuta ära!...,
et hõõguva Armastuse rahu nõuab sinult
mida sa ise oled tungivalt palunud!...
las ta teeb sind võimekaks, kaunistab sind!...*

*Sest tõesti sa väärid seda.
Sest elu oled ja Armastaja tunnistust tood.
Ning selle ellurakendamine on... elamine!...*

*Ei! Ära puudu.
Ei ole koormat. Ei ole kvantiteeti.
Kõik on kvaliteet.
Hõõguva innukuse soojus...
mis jätab kõrvale intsidendid!; mis täidab headusega!...*

*Tänulikkust tunneb sinu meel. Naudingut sinu süda.
Piiramist ei ole olemas!... Pole olemas rünnakut ega kättemaksu!
On tänulikkus...*

*Mahalaadimise tröösti...tunneb hing...
Raskuse kergendus...
Suudluste õrn parfüüm...*
